

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗
ทองคำเข้าคลังหลวงวาระสุดท้าย

วันนี้บ่าย ๔ โมงไปเทศน์ที่ศรีไทยใหม่ ตอนเช้านี้พระและประชาชนจะมาก เต็มไปหมด ไม่ใช่บ่อยๆ นะ ประชาชนจะมาก พระจะมาก เท่าที่ทราบแล้วๆ ดูเหมือนจะประมาณ ๕๐ องค์ (เขานิมนต์ ๕๐๐ องค์ครับ) นู่นนะ ๕๐ องค์อะไร ๕๐๐ องค์ เพราะฉะนั้นประชาชนจึงไปเต็มอยู่นั้นตอนเช้าวันนี้ เพราะเสี้ยนัญชัยนี้เป็นคนที่มีนิสัยกว้างขวางมาก เพราะฉะนั้นจึงต้องมีเพื่อนฝูงบริษัทบริวารมากมาย เป็นคนใจกว้างใจขวางจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ถึงไหนถึงกัน หมดเป็นหมด ยังเป็นยังไปเลยมาตั้งแต่ดั้งเดิม พระกรรมฐานเรา เฉพาะอย่างยิ่งสายอำเภอบ้านฝื่อ เพราะเค้าแกนี้อยู่บ้านฝื่อ แต่สำนักงานมีทั้งอุตร มีทั้งบ้านฝื่อ ปฏิบัติดูแลทั้งนั้น พระมีความขาดแคลนอะไรๆ เข้าถึงเลยๆ ไม่ค่อยพูดมากอะไรแหละ แต่จริงจังมาก จึงแน่ใจว่าคนจะมามากมาย พระตั้งสี่ห้าร้อยเรานีกว่า ๕๐ องค์

ทางกรุงเทพเราก็จะมาอยู่ที่นั่นไม่น้อยนะในงานนั้น บริษัทใหญ่ๆ ก็มีเยอะ เช่น บริษัททีพีโอ เป็นต้น ก็คงจะมาแหละ เพราะเป็นเครือเกี่ยวโยงกันกับเค้าแกนี รับของมาจากทางโน้นๆ มาท่อมออกทางนี้ๆ เราไปงานใหญ่ๆ มักจะเจอเสี้ยนคนนี้อยู่ทุกงานไปๆ อย่างนั้นนะ เพราะสายการค้าเขาเกี่ยวโยงกัน วันนี้ตอนเช้าก็แน่ใจว่าคนนี้จะเต็มไปหมด พระก็เต็ม วัดเราไม่ไหว ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดเลยบอกประกาศเลยเชียว เพราะพระที่มาวัดนี้ไม่ใช่ธรรมดา เป็นกรณีพิเศษ มาจากทุกภาค มุ่งมาเพื่ออรรถเพื่อธรรมโดยเฉพาะๆ พวกชั้นเสียใหญ่ๆ ก็มีเยอะงานนี้ พระเหล่านี้มามุ่งอรรถมุ่งธรรม เราจึงคิดใส่แ่งอรรถแ่งธรรม สมเจตนาที่ท่านเหล่านั้นอุตสาหมา

ด้วยเหตุนี้เราจึงกันอะไรที่จะเป็นเครื่องกังวลนวาย ตัดทอนเวล่ำเวลาประกอบความพากเพียรลงไป เราตัดออกหมด เพราะฉะนั้นเราจึงประกาศให้ทราบเลย วัดนี้เราไม่ให้พระ หากว่ามีความจำเป็นจริงๆ เราไม่ได้ปิดตายนะ มีความจำเป็นจริงๆ คือมีข้อแม้ถ้ามีความจำเป็นจริงๆ ที่จะจัดให้ เราให้หมดเลยเทียว ยกให้ไปเลย เอาที่องค์ บอกเลยเราจัดให้เลยไปเลย นั้น แต่นานๆ จะมีอย่างนั้นนะ คือต้องเหตุผลเพียงพอถึงจะรับกันได้ เรามุ่งต่อพระจำนวนมากมาย อยู่นี้มีทุกภาค ประจำตลอด ทุกภาคนี้รู้สึกจะไม่ค่อยขาดแหละ มีประจำอยู่ที่นี่ ส่วนจังหวัดนั้น มีขาด จังหวัดนั้นจังหวัดนี้ที่ต่างๆ มานี้ ส่วนภาค ที่ไกลก็ยังมีมาทุกภาคอยู่ที่นี่นะ ภาคใต้ ภาคเหนือ นั้นไกล ก็มีอยู่เป็นประจำ ภาคกลาง ภาคอีสาน

ภาคตะวันออก มาอยู่นี้เป็นประจำ เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นใจ ไม่ให้ท่านเหล่านี้เสียเวลา เวลาตามเจตนาที่มุ่งมาเพื่ออรรถเพื่อธรรม เราจึงสงวนเวล่ำเวลาให้ท่านทำเต็มเม็ดเต็มหน่วย แม้แต่งงานช่วยชาติเราก็ยังไม่กวนท่าน ถ้าหากว่ามีความจำเป็นเราก็รีบกวณสักชั่วระยะจากนั้นก็ปิดเลย ให้ทำความเพียรเป็นประจำ

เรื่องความเพียรทางด้านจิตใจเราไม่ให้ด้อยเลยนะ ถึงจะมีกิจการภายนอกก็ตาม ภายในวัดนี้บำเพ็ญธรรมล้วน ๆ สำหรับพระ ให้เป็นประจำเลยไม่ให้ใครไปยุ่ง ผู้ต้องการมรรคผลท่านทำอย่างนั้น ในครั้งพุทธกาลก็หากมีเรื่องนิมนต์ แต่ไม่หุรุกรามากมายเหมือนทุกวันนี้ อย่างทุกวันนี้พระตายเลย วันหนึ่ง ๆ เหลืองอร่ามอยู่ที่ร้านนั้นร้านนี้เต็มไปหมด เมืองไหนก็เหมือนกัน เขาอยู่เมืองไหนจังหวัดไหนเขาก็นิมนต์จังหวัดนั้นไป วันหนึ่ง ๆ ไม่ขาด ครั่งพุทธกาลก็มี ในตำราก็มี ฉันทน์บ้านที่อะไรเขาก็มี

อย่างพระอรหันต์องค์หนึ่งท่านสงเคราะห์เมตตาเป็นพิเศษ ท่านอุตสาหะพยายามสงเคราะห์เป็นพิเศษ บ้านนั้นเขาขอนิมนต์ท่านไปฉันเป็นพิเศษ เขาเป็นนายช่างแก้ว นี่ละเป็นเหตุที่ทำให้เราคิดมากอยู่นะ ท่านอุตสาหะพยายาม จิตขั้นนั้นไม่ได้วุ่นกับอะไรเลย ทำไมท่านถึงเมตตาอย่างนั้น เราก็เห็นเหตุเห็นผลตามนั้นแหละ ท่านไปฉันในวันนั้น วันที่จะเกิดเหตุนะ เขาเลี้ยงนกกกระเรียนไว้ตัวหนึ่งในบ้านของเขา พอดีเสนาบดีเสียด้วยนำแก้วมาให้เจียรระโน ทางนี้ก็กำลังทำเนื้อทำอะไรอยู่บนเขียง เขาเอามาให้ไม่รู้จะทำยังไง ปุบปับ ก็คงจะเป็นกันเองละทำผู้มา ไม่มีอะไรที่จะจับ ตกลงก็เลยเอาแก้วมาให้ในมือเปื้อน ๆ เลือดนั้นนะ แก้วก็เอาแก้วจากมือเขามาวางไว้บนเขียง ลูกร้องให้อยู่ในเรือน แม่ไม่อยู่ ไปตลาด ดูว่าจิ้ง

ที่นี้พอลูกร้องให้อยู่ในเรือน พ่อก็ปุบปับไป วางแก้วนี้ไว้บนเขียง แก้วเปื้อนเลือดนี้ นะ วางไว้บนเขียง พระอรหันต์ท่านก็นั่งอยู่นั้น นกกกระเรียนนี้พ่อเจ้าของเข้าไปในห้อง มันก็โดดเข้ามาคาบแก้วนี้กลืนเลย นี่มันจะเป็นกรรมอันหนึ่ง ถ้าไม่ใช่กรรมอันหนึ่งก็จะมีข้อแยกแยะกัน แต่นี่คงเป็นกรรมอันหนึ่งนั่นแหละ ท่านก็อุทานในใจ กูตาย เขาจะต้องมาถามท่าน เพราะท่านนั่งอยู่นั้น พอออกมาเขาไม่เห็นแก้ว อ้าว แก้วนี้ไปไหน ท่านไม่ตอบท่านนั่งอยู่ ว่าใครเอาไปไหน ท่านก็ไม่ตอบ ถ้าจะว่านกกกระเรียนก็จะกระเทือนนกกกระเรียน ท่านเอาหรือ ท่านก็บอกว่าท่านไม่ได้เอา พูตได้เท่านั้น เลยโกรธแค้นขึ้นอย่างใหญ่หลวงเลย คน ๆ นั้น หมดบุญหมดบาปในเวลานั้นเลยนะ

ทั้งครัวเรือนเรานี้เป็นบ่อเขาทั้งครัวเรือนก็ไม่พอกับแก้วดวงนี้ แก้วก้อนนี้ เราต้องจมละลายลงว่าจิ้ง ความโมโหโทโสที่สุดขีด ถามท่าน ๆ ก็ไม่รับ ทางนั้นก็โมโหโทโสขึ้นทันที

เลย ท่านไม่เอาใครจะเอา จะมีใครก็มีแต่ท่านเท่านั้น ไม่ได้คิดถึงนกเลยนะ ท่านก็บอกว่า ท่านไม่ได้เอา ก็เอาเชือกมามัดคอท่านซี มัดคอท่านก็ยอมให้มัด จนเลือดท่านทะลักออก นี้ ละครกรรมมันบันดาลนะ มัดคอท่านจนเลือดทะลักออกมาจากปากท่าน ท่านจะตายว่างั้น เถอะ พอดีเลือดตกออกมา นกกระเรียนตัวนั้นเห็นเลือดก็มาโฉบเลือดกลืนกิน คนนั้นก็ กำลังโมโหสุดขีด เห็นนกกระเรียนมากลืนกินเลือด จึงเตะนกกระเรียนตกไปโน้น ชักอยู่ โน้น เตะอย่างแรงนะ นกกระเรียนตกไปโน้นชักทีเดียว

พอท่านเห็นนกกระเรียนเป็นอย่างนั้น ท่านยังไม่ตายนี้ ท่านก็เลยทำมือ อะไร ให้ละ เชือกออกสักหน่อย ละออกอะไรมึงจะตายกับนกกระเรียน เดี่ยวให้ละเชือกออกเสียก่อน พอละเชือกออกไป ทีนี้เอาตมาจะพูด ให้ไปตุนนกกระเรียนเสียก่อน ถ้านกกระเรียนยังไม่ตาย ท่านจะยอมตายเลย นี้ไปตุนนกกระเรียนตายแล้ว ตายสนิทเลย ก็เตะกลิ้งนั้นกลิ้งนี้มันก็ตาย เท่านั้นเอง ท่านดูถนัดชัดเจนว่านกกระเรียนนี้ตายแล้ว เออ ทีนี้เอาตมาจะพูดนะ เอาตมา ไม่ได้เอา นกกระเรียนตัวนี้มันมาโฉบเอาไป นกกระเรียนกิน ว่างั้น มันกลืนแก้วลงไป มัน นึกว่าขึ้นเนื้อ ลองผ่าดูซิ พอผ่านกระเรียน แก้วก็อยู่ในท้องนกกระเรียน ทีนี้ร้องไห้

เอาตอนนี้นะ ตอนเมื่อยมา ตอนนั้นกำลังโมโหสุดขีด เมื่อยมาก็บอกเมื่อยว่า แก้ว เป็นอย่างนั้นๆ เอามาวางไว้อย่างนั้นๆ แล้วแก้วนี้หายไปในบึง เชียง คงพระองค์นี้แหละเอา ทางเมื่อกี้ว่า อู๊ย อย่าไปพูดเลยกับพระองค์นี้ ว่างั้นเลยนะ พระองค์นี้นิมนต์ท่านมาฉันได้ ๑๒ ปีนี้แล้วไม่เคยมีความเคลื่อนไหวที่เป็นผลลบแม้แต่นิดหนึ่งเลย เราจะตายก็ให้ยอม ตายเถอะ ที่จะว่าพระองค์นี้เอาเป็นไปไม่ได้เลย เราตายไปเลยดีกว่าที่จะว่าพระองค์นี้เอา แก้วของเรา ไปทำลายพระ ทางนี้ก็โมโหสุดขีดไม่ฟังเสียงเมื่อยเลย เข้าไปซุบซิบกันอยู่ใน ห้อง พอออกมาเขาก็เอาเชือกมามัดคอ เมื่อกี้ร้องให้อยู่ในเรือน ผัวเอาเชือกมัดคอพระ จนถึง ขีดที่เตะนกกระเรียนลงไปตายแล้ว พระก็ชี้แจงเหตุผลให้ทราบ นกกระเรียนตายแล้วก็ หมดปัญหา

ท่านเลยตั้งคำสัตย์ตั้งแต่บัดนั้นมา แล้วสำหรับผู้หญิงคนนั้นไม่มีอะไรเลยกับ พระองค์นี้นะ เสียอกเสียใจร้องไห้ที่เห็นผัวเอาเชือกมัดคอพระอรหันต์ ทำอะไรไม่ได้ ห้าม อะไรไม่ได้ ทีนี้พอเรื่องผ่านไปแล้ว โยมคนนั้นเห็นชัดเจนแล้วก็ร้องห่มร้องไห้ ท่านก็ กลับไป ตั้งแต่บัดนั้นมาท่านไม่ไปฉันทันใดเลย แม้แต่เข้าชายคาบ้านเขาก็ไม่เข้า ถึงขนาด นั้นละ เป็นเหตุนี้เพราะเรานั้นแหละ ท่านว่างั้น ท่านไม่ไปฉันทันใดอีกเลย ทีนี้เรื่องไปถึง พระพุทธเจ้า เรื่องราวมันก็ตั้งขึ้นซิ พระพุทธเจ้าก็แสดงบทรธรรมเป็น ๓ ข้อ แต่เราจำไม่ได้ นะบาลี จำได้แต่ภาษาที่แปลออกมาแล้วว่า ผู้ทำบาปตายแล้วตกนรก ก็คืออิตาคนนี่เอง

ท่านรับสั่งกลาง ๆ ผู้ไม่ทำบาป ทำแต่บุญกุศล ตายแล้วไปสวรรค์ คือเมียคนนั้น เมียอีตานี้ ผู้สิ้นกิเลสแล้วไปนิพพาน คือพระอรหันต์องค์นี้ ตายแล้วก็เป็นอย่างว่า พระองค์รับสั่งเองนี่ คือนรกรออยู่แล้ว คนนี้ตายก็ลงนรก ผู้หญิงคนนั้นตายไปสวรรค์ ท่านตายแล้วก็ไปนิพพานเลย

การรับนิมนต์นี้เป็นต้นเหตุอันหนึ่งมันน่าคิด เราได้เอามาติดอยู่ตลอด ท่านระบุ ๓ ข้อ เอา ๓ คนเป็นพยานเลย ผู้ทำบาปก็คือผู้เอาเชือกรัดคอพระตาย ตายแล้วตกนรก ไปตกนรกจริง ๆ ผู้ไม่ทำบาปทำแต่บุญกุศลตายแล้วไปสวรรค์ คือเมียของเขา ผู้สิ้นกิเลสก็คือพระอรหันต์ตายแล้วไปนิพพาน ว่างั้น

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๖ บาท ๖๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๔ ดอลลาร์ ทองคำเราก็จวนเข้ามา ๆ ดอลลาร์ก็จวนเข้ามาเหมือนกัน เร่งเข้ามา ถึงวันนั้นต้องให้ครบเต็มตามจำนวนนี้เลย อยากรู้ก็ครบ เพราะชี้ขาดลงไปแล้วต้องเป็นอย่างนั้นเลยเชียว ถ้าไม่ได้ตามที่เรชี้ขาดนั้น คอเราขาดเลย ถึงขนาดนั้นละ แล้วคอเราขาดจะสะเทือนทั่วโลก พี่น้องชาวไทยไม่ยอมให้คอเราขาด ทองคำต้องพอ เพื่อรักษาคอเรา เข้าใจหรือ เอากันจุดนี้นะ เรายกชาติไทยของเราเพื่อเป็นสง่าราศีให้โลกทั้งหลายได้เห็น เราถึงขนาดตัดคอรองไปเลย ทำไมมันจะขาดไป ได้ ว่างั้นนะ ไม่ขาด

ทองคำเป็นคราวที่โด่งดังมากที่สุด ออกนอกโลก วันนั้นจะออกทุกแบบทุกฉบับ งานก็จะเป็นงานใหญ่โตมากมายทีเดียว งานแห่งความสามารถของพี่น้องชาวไทยที่รักชาติ เสียสละ ออกมาจากตับจากปอดตัวเอง คือสมบัติ ใครมีมากมีน้อยเป็นเจ้าของ มีความรัก มีความหวังแทน เหตุใดจึงสละออกมาได้ เพื่อชาติของตน กระจายออกไป ความดีอันนี้ละ กระจายออกไปทั่วโลกเลย วันนั้นทองคำต้องได้ ๑๐ ตัน และดอลลาร์ก็ ๑๐ ล้าน ส่วนเงินสดก็เคยเรียนไว้แล้ว เราไม่ยกนับ คือเงินสดที่จะเข้าเป็นทองคำรู้สึกจะมีความหวังน้อยมาก เพราะคนที่มาติดต่อแทบทุกวันเต็มไปหมด มันไม่หวาดไม่ไหว แล้วจะแยกเงินสดไปซื้อทองคำเข้าคลังหลวงได้ยังไง ทางโน้นมาทางนี้มา มาอยู่เรื่อยๆ ไม่หยุดไม่ถอย ก็ต้องแยกทางนั้นทางนี้ตามความจำเป็น ถึงว่าเงินสดนี้จะไม่ได้เข้าสู่คลังหลวง

จะได้ขั้นสุดท้าย นี่แน่นอน เงินสดนี้จะซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงแน่นอนคือครั้งสุดท้ายเวลาเผาศพหลวงตาบัว หลวงตาบัวได้เขียนพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว ถูกต้องทุกสิ่งทุกอย่าง นักกฎหมายมาเขียนเลย ว่าเวลาหลวงตาตายนี้ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยที่บรรดาศรัทธาทั้งหลายมาจากทิศต่างๆ มาบำเพ็ญการกุศลเพื่อเผาศพเรา นี่ เงินทองที่ได้มามากน้อยนั้น เราตั้งกรรมการไว้ ให้เป็นผู้เก็บรักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน ไม่ออกไป

จ่ายสุ่ยสุ่ย จะสร้างอันนั้นหรือๆ หรือๆ อย่างศพทั้งหลายเราไม่ให้ทำ ถ้าเผาที่นี่เมรุของเรา ก็มีอยู่แล้ว จะเผาที่ไหนก็เผาได้ แต่จะเอาเงินนี้ไปทำเราไม่ให้ บอกขาดตัวเลย

เพราะเวลานี้ศพของเราก็ไม่แน่นอน แต่ก่อนแน่นอนที่นี่ ที่นี้พอเป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณ ขึ้นมา เรื่องราวหนาแน่นขึ้นมาเกี่ยวโยงกันกับคนทั้งชาติ ตั้งแต่สูงสุดลงมา ศพนั้นก็เลยไม่แน่นอน ไม่แน่นอนก็ตาม เมื่อไปเผาที่ใดๆ เรื่องพินัยกรรมนี้จะเหนือทุกแห่งเลย อันนี้จะต้องออกไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงในวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของหลวงตาบัว จะเข้าครั้งนี้แหละแน่นอน เงินทองได้เท่าไรๆ เพราะได้ตั้งกรรมการไว้แล้วให้เก็บหอมรอมริบสรวงไม่ให้เอาไปไหนเลย ให้เข้านี้ทั้งนั้นๆ พอเสร็จแล้วก็ยกเงินก้อนนี้ซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นวาระสุดท้าย ไปหายห่วงเลย เราหายห่วง เราห่วงเท่านั้นแหละ ห่วงบรรดาพี่น้องทั้งหลาย นอกนั้นเราไม่มี

คิดถึงสามแดนโลกธาตุเราเคยห่วงที่ไหน ไม่มีเลย แม้เม็ดหินเม็ดทราย มาห่วงพี่น้องชาวไทยเรานี่แหละ จึงได้สมบุดสมบันถึงขนาดเอาเป็นเอาตายเข้าว่า คอขาดไม่เสียชีวิตเลย จึงได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า เราสละชีวิตในชีวิตของเรามีอยู่สองครั้งเท่านั้น ส่วนเป็นฆราวาสไม่เคยสละ แต่ส่วนเป็นพระนี่เคยสละแล้ว ฆ่ากิเลส เอ้า กิเลสไม่ตายเราต้องตาย เพราะเรามุ่งเป็นพระอรหันต์เท่านั้น ถ้ากิเลสไม่ตายเราต้องตาย ฟัดกันถึงขนาดนั้น นี่อันหนึ่ง ก็สมหวังมาแล้ว

จากนี้เหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นในใจกลางประเทศไทยของเรา และใจกลางพุทธศาสนาด้วย เราอยู่ใจกลางทั้งชาติทั้งศาสนาด้วย มันก็ต้องเกี่ยวโยงกันโดยตรง นั่นแหละที่นี้ที่ได้ ออกโดยไม่คาดไม่หมาย พอร้องไห้ออกมาแล้ว เอ้า หลวงตาจะช่วยเอาเต็มเม็ดเต็มหน่วย เป็นก็เป็น ตายก็ตายซัดกันเลยนะ อย่าถอย มีทางที่จะออกได้ช่องว่างของเล็บเหยี่ยวใหญ่ ออกช่องนี้ๆ ได้ ถ้าทำอย่างนี้หมด ดิดหนี่เขาเป็นเท่าไรก็แสนล้าน มีปัญญามาจากไหน ถ้าเขาจะเอาเดี๋ยวนี้ตายเลยเรา นี่ยังมีช่องว่าง เขายังไม่กำ เอ้า เอาเลย

ตั้งแต่นั้นจึงพากันเดินมาสุดขีดสุดแดน นี้ก็เรียกว่าสละชีวิต ไม่ว่าจะทางไหนจะมาขวางหน้าเป็นไม่ถอยเลย ดังที่ท่านทั้งหลายเห็นนั่นแหละ ไม่มีคำว่าเหยาๆ แหยะๆ คำว่ากลัวว่ากลัว วิ่งไปวิ่งเข้าสู่วิ่งออกไม่มีเลยเรา มีแต่เข้าพุ่งเลย คอขาดขาดไปเลยตกไปคนละทางเลย แต่ตัวยังไม่ถอยเข้าใจไหม นี่ละเราช่วยพี่น้องทั้งหลายเราช่วยขนาดนั้นแหละ เพราะฉะนั้นเหตุการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะหนักว่าเบาเรารับทั้งนั้นเลยเชียว รับในนามของชาติของศาสนาไทยของเรา เราจึงเอาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็เห็นผลประจักษ์เป็นที่ภูมิใจพี่น้องทั้งหลายทราบเรื่อยมาดังที่เห็นนี่แหละ

ดอลลาร์และทองคำก็จะเข้าตามจุดหมายนี้ ๑๐ ตันกับ ๑๐ ล้านดอลลาร์ จะเข้าในวันนั้นแน่นอน จากนั้นเราก็เบาใจหายห่วงว่าจั้นเลย จะไปเมื่อไรก็ได้ไม่ยาก การตายของเราเราพูดจริงๆ อาจหาญเหมือนกัน เราไม่เคยสะทสะท้านกับอะไร ใครจะสงสัยหรือไม่สงสัยก็ตาม เราไม่สงสัยเราแต่คนเดียวจากความรู้ของเราเท่านั้นพอ บอกว่าการตายของเราไม่มีอะไรเป็นห่วงเป็นใยเลย ไม่เป็นภาระ การเกิดการตายในหัวใจดวงนี้ไม่มีอะไร ถ้าว่าน้ำหนักก็เท่ากัน เช่นความเป็นอยู่มีน้ำหนักกว่าการตายไม่มี พร้อมแล้วด้วยเหตุผลไปเลย ถ้ายังไม่พร้อมก็อย่างนี้แหละ บึ๊กบึ๊กกันอยู่อย่างนี้ ถ้าเมื่อพร้อมแล้วไปแล้วหรือเท่านั้นพอ

เรื่องทุกข์ถึงขั้นตายท่านว่า มรณมุขี ทุกข์ เรื่องของสัตว์โลกทั่วๆ ไป เวลาจะตายเป็นความทุกข์มาก มรณมุขี ทุกข์ชาติปี ทุกข์ชราปี ทุกข์ มรณมุขี ทุกข์ การเกิดมาเกิดขึ้นอยู่ในท้องแม่จนไม่มีสติตั้ง ตกคลอดออกมาทุกข์หรือไม่ทุกข์ เจ้าตัวก็ไม่รู้ว่าทุกข์มากขนาดไหน แต่โลกก็ชื่นชมในความเกิดของผู้เกิด ความตื่นตายของผู้เกิดรอดออกมานั้นไม่คิด แน่ะ พระพุทธเจ้าคิดหมด ชราปี ทุกข์ ความเฒ่าแก่ชราก็เป็นทุกข์เห็นกันอยู่ชัดเจน เวลาจะตายก็ติดก็ตื่นจนกระทั่งไม่มีสติตั้งถ้าผู้ไม่มีธรรมในใจ จนกระทั่งตายในเวลานั้นนั้นแหละ มรณมุขี ทุกข์ เหล่านี้ทั้งหมดที่เคยเป็นภาระที่จิตได้หาบหามาแต่ก่อน บัดนี้ไม่มีเราบอกตรงๆ

เรื่องการตายการอะไรก็เหมือนได้เวลาแล้วหรือเท่านั้น เหมือนรถไฟจะออกข้างนี้ได้เวลาแล้วหรือ ปูบ เคลื่อนไปเลย การเจ็บการป่วยที่ว่า มรณมุขี ทุกข์ มันเป็นอยู่ในชั้นต่างหาก ชั้นจะตายชั้นติดชั้นตื่น จิตไม่ติดไม่ตื่นอยู่นอกชั้นธูชั้นธู เหมือนไฟไหม้กอไผ่ กอไผ่เนื้อเชื้อไฟมีมากขนาดไหน ไฟจะแสดงเปลวเต็มเหนี่ยวๆ ระเบิดตูมตามๆ ในกอไผ่ แต่คนอยู่ข้างนอกกอไผ่ไม่เห็นมีอะไร ไฟก็ดีกอไผ่ก็ดีเขาไม่มีความหมายของกันและกัน ไม่รู้จักกัน ไฟจะลุกแสดงเปลวจรดเมฆ ไฟก็ไม่รู้ความหมายของตนเอง กอไผ่ก่อนนั้นเสียงระเบิดปังปังๆ ก็ไม่รู้ความหมายของตนเอง ผู้รู้ความหมายคือผู้อยู่นอกกอไฟ เข้าใจไหม

เรื่องชั้นเขาบีบบี้ไฟกันเป็นวาระสุดท้ายที่จะตาย เข้าใจไหม ความทุกข์เวทนาซึ่งเป็นเหมือนไฟ และกอไผ่เป็นเหมือนรูปธรรมเรา รูปชั้นธูเรา เวทนาชั้นธูคือทุกข์เวทนาชั้นธูมันติดมันตื่นของมันอยู่ในนั้น นี่เผาของมันอยู่ในนั้น จิตที่ไม่อยู่ในนั้น จิตออกนอกจากสมมุติคือชั้นนี้แล้ว จิตก็อยู่ข้างนอก หมดสภาพแล้ว กอไผ่ก่อนนั้น หมดสภาพไฟก็ดับเอง ไม่มีอะไรจะเผาไหม้กันแล้ว แล้วต่างอันต่างดับ แต่ต่างอันต่างไม่รู้จักความหมายของกันและกันและของตัวเองด้วย อันนี้ธูชั้นธูก็ดับไม่รู้

ความหมายของตัวเอง ทุกข์ขนาดไหนก็ไม่รู้ความหมายของตัวเอง ชั้นทั้งหลายก็ไม่รู้ความหมายของตัวเอง ผู้รู้ความหมายคือใจ ไม่หลงแล้ว ไม่ไปตื่นแล้วไม่ร้อนด้วยทุกขเวทนามันเผาชั้นดี ดัดฝั่งเลยนั้น เข้าใจหรือ

ฟังให้ชัด นี่ภาคปฏิบัติ เราถอดออกมาจากหัวใจมาพูด แต่ก่อนมันกลัวเหมือนกันกลัวความเป็นความตาย กลัวมาก ๆ คิดถึงความตายนี้ อยู่ ห่อเหี่ยวในจิตใจ ต้องหาเรื่องอื่นมาคิดกลบ แล้วหาเรื่องเพลิดเรื่องเพลินมาดึงมันไปพอผ่านเวลาเท่านั้น ไม่ได้ทุกข์มากที่นี้เวลาปฏิบัติไป ๆ ความกล้าหาญชาญชัยในความคิดทั้งหลายหนักเข้า ความกล้าหาญชาญชัยต่อความตายหนักเข้า ๆ ฟัดที่นี้ความตายกับความเป็นอยู่มีน้ำหนักร่วมกัน นั้น ไม่มีอะไรได้เสีย เกิดตายเขาก็ไม่ได้เสีย เราผู้รู้ความเกิดตายเราก็ไม่มีได้มีเสียกับเขา ต่างอันต่างไปนั้น

นี่แหละการบำเพ็ญความดีเห็นประจักษ์ ใครจะว่าหลวงตาบัวโอ้อวดโกหกมดเท็จเอา ว่าไป หลวงตาบัวไม่เคยโกหกใครมาตั้งแต่ปฏิบัติ ตัวเองก็ไม่เคยโกหกตัวเอง วันไหนที่แพ้กัปปาณา เราจะอยากทำอย่างนั้นให้ได้ ถ้าวันนั้นแพ้แล้วเอาละนะ เหมือนว่านอนไม่หลับต้องฟัดกันให้ได้คะแนนกลับคืนมาเสียก่อนถึงจะหลับได้ นี่โกหกเจ้าของไต่ยังไป ฟังซินะ แล้วเวลาปฏิบัติก็ฟัดเสียจนกระทั่งถึงได้ชั้นที่ได้มาพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง ได้มาด้วยการจริงจัง ไม่ได้มีโกหกหลอกลวงตนเองนะ เวลาได้มาแล้วก็พูดตามความจริงจังที่ปรากฏผลขึ้นมาอย่างน้อย จนกระทั่งสุดขีดก็บอกสุดขีด เราหมดความหมายโดยประการทั้งปวงกับสามโลกธาตุนี้เราไม่มีอะไร ก็มีตั้งแต่เป็นห่วงเป็นใยพี่น้องทั้งหลายเรา นี้ จึงได้บิ๊งได้ป็นถึงได้สละชีวิตถึงสองครั้ง ครั้งที่หนึ่งฆ่ากิเลส ครั้งที่สองฆ่าความจนของชาติไทยเรา นี้แหละก็บิ๊งขึ้นมาได้ขนาดนี้ จึงได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

นี่ผลแห่งการปฏิบัติจะประจักษ์ในหัวใจ ไม่ต้องไปถามพระพุทธเจ้าละนะ พระพุทธเจ้าสอนแล้วว่า สนฺทิกฺขุญฺโถ ประกาศตลอดเวลา ผู้ปฏิบัตินั้นและจะเป็นผู้รู้ผลของตนเอง หนักเบาอย่างน้อยจนกระทั่งถึงที่สุดก็รู้ถึงที่สุด นี่พระศาสดาสอนไว้แล้ว เพราะฉะนั้นพระอรหันต์บรรลุนิพพานขึ้นมาองค์ใดก็ตาม ไม่เคยไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่า ข้าพระองค์สำเร็จแล้วหรือยังไม่มี เพราะ สนฺทิกฺขุญฺโถ ประกาศบ้างแล้ว นี่เป็นพระโอวาทเด็ดขาดของพระพุทธเจ้า เมื่อเข้าถึงจิตดวงใดที่เด็ดขาดแล้วก็หมอบกราบต่อพระพุทธเจ้าเท่านั้นแหละ

การปฏิบัติธรรม ใจเป็นของสำคัญ ใจนี้ตัวติดตัวดินตัวไม้ได้หน้าได้หลัง พาเจ้าของให้ได้รับความทุกข์ เพราะใจไม่มีธรรม มีแต่กิเลสลากไปเซ็นไปทุกวันทุกคืนจนกระทั่งหลับ

ถ้าไม่หลับยังคิดยังตีตยังตื่นอยู่นะ เอาความหลับมาระงับความทุกข์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากความคิดตีตตื่นนั้น นั่น มันก็เป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลาชำระแล้วสิ่งที่พาตีตพาตื่นไม่ตายมันก็ไม่ตีตไม่ตื่น ตื่นหาอะไรรู้แล้ว มีเพราะมีที่กำบังมีที่ปลอดภัย จนกระทั่งฟาดมันหมดแล้ว มาตื่นหาอะไร แนะ พวกกันจำเอานะ

นี่ละการปฏิบัติต่อจิตใจของเราซึ่งเวลานี้กำลังมีดกำลังบอด เชื้อซาทุกสิ่งทุกอย่างตามกิเลสไม่มีอะไรเกินใจ ทีนี้เวลาจิตใจขึ้นมาด้วยอรรถด้วยธรรม ความฉลาดไม่มีอะไรเกินหัวใจ กิเลสถูกเหยียบบแหลกหมดเลย เอาละเทศน์เท่านั้นพอ

ให้พร อัจฉิต์ ปตฺถิต์ฯฯ

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th